

Sygn. akt IV U 1498/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2015r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jacek Witkowski
Protokolant	sekr. sądowy Anna Wąsak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 listopada 2015r. w S.

odwołania K. N.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 28 listopada 2013 r. Nr (...)

w sprawie K. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do emerytury

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje K. N. prawo do emerytury od dnia 5 listopada 2013 roku.

Sygn. akt IV U 1498/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 listopada 2013 r. Nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015, poz. 748 j.t.) w zw. z § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.), odmówił wnioskodawcy K. N. prawa do emerytury, albowiem na dzień 1 stycznia 1999 r. wnioskodawca nie udowodnił co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Do pracy w szczególnych warunkach zaliczono 6 lat, 10 miesięcy i 3 dni (decyzja, k. 60 a.e.).

Odwołanie od ww. decyzji złożył ubezpieczony K. N., wnosząc o uznanie okresów pracy od 22.05.1974 r. do 29.06.1976 r., od 07.07.1978 r. do 31.07.1980 r. oraz od 1.04.1994 r. do 31.12.1998 r. jako pracy w warunkach szczególnych i przyznanie prawa do emerytury. Nadto ubezpieczony wyjaśnił, że w okresie od 29.06.1976 r. do 16.06.1978 r. odbywał służbę wojskową (odwołanie z załącznikami, k. 2-5 a.s.). Na rozprawie ubezpieczony wniósł także o zaliczenie do pracy w szczególnych warunkach okresu do 14.07.1972 r. do 14.02.1974 r., kiedy był zatrudniony w (...) Zakładach (...) (k. 11-11v a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, powołując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji (odpowiedź organu rentowego na odwołanie, k. 8-7 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Ubezpieczony K. N., ur. (...), złożył w dniu 4 października 2013 r. wniosek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. o przyznanie prawa do emerytury.

Na podstawie dokumentów dołączonych do wniosku organ rentowy przyjął za udowodniony na dzień 1 stycznia 1999 r. staż ubezpieczeniowy w wymiarze 28 lat, 2 miesiące i 25 dni, w tym 27 lat, 10 miesięcy i 9 dni okresów składkowych oraz 4 miesiące i 16 dni okresów nieskładkowych. Do stażu pracy w szczególnych warunkach zaliczono okres zatrudnienia od 28.11.1980 r. do 30.09.1987 r., tj. 6 lat, 10 miesięcy i 3 dni. Organ rentowy jako pracy w szczególnych warunkach nie uwzględnił następujących okresów: od 22.05.1974 r. do 29.06.1976 r. i od 07.07.1978 r. do 31.07.1980 r., ponieważ charakter pracy jest niezgodny z rozporządzeniem Rady Ministrów oraz brak jest powołania się na przepisy resortowe, jak również okresu od 01.04.1994 r. do 31.12.1998 r., gdyż zaświadczenie wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie zawiera informacji, czy praca na zajmowanym stanowisku wykonywana była stale. Wobec powyższego zaskarżoną decyzją z dnia 28 listopada 2013 r. organ rentowy odmówił K. N. prawa do emerytury, bowiem na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach (decyzja z 28.11.2013 r., k. 60-60v a.e.).

Rozstrzygnięcie niniejszej sprawy wymagało zatem ustalenia, czy ubezpieczony spełnia przesłankę wymaganego co najmniej 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach. Poza sporem pozostawało bowiem, że ubezpieczony osiągnął wymagany ustawą wiek z dniem 5 listopada 2013r., nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego oraz spełnił przesłankę „ogólnego” stażu pracy, wykazując łącznie 28 lat, 2 miesiące i 25 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

W okresie od 14 lipca 1972 r. do 14 lutego 1974 r. K. N. był zatrudniony w (...) Zakładach (...) w W. na stanowisku wózkarza (świadcstwo pracy, k. 6 a.e.). Jak wynika z wyjaśnień ubezpieczonego, wykonywał wówczas prace pracownika rozdzielni magazynowej na wydziale galwanizerni przy dostarczaniu kwasów (siarkowego, solnego, azotowego) i cyjanków z magazynów chemicznych. Ubezpieczony przewoził ww. kwasy – stosowane do kąpeli galwanicznej podzespołów - z magazynu na galwanizernię, a następnie dokonywał ich rozładunku. Ubezpieczony cały czas przebywał w bezpośrednim otoczeniu wanien z kąpielą galwaniczną i wdychał opary kwasów. Cykl produkcyjny obejmował wytrawianie elementów, pokrywanie cynkiem, kadmem i srebrem. Po zakończeniu cyklu produkcyjnego elementy były odbierane, ładowane przez ubezpieczonego i przewożone na halę do montażu telewizorów. Prace ubezpieczonego w ww. zakładzie pracy rodzajowo odpowiadają pracom wskazanym w wykazie A, dziale IV poz. 40 załącznika do ww. rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, tj. prace magazynowe, załadunkowe, rozładunkowe, transport oraz konfekcjonowanie surowców, półproduktów i wyrobów gotowych – pylistych, toksycznych, żrących, parzących i wybuchowych.

W okresach od 22 maja 1974 r. do 29 czerwca 1976 r. oraz od 7 lipca 1978 r. do 31 lipca 1980 r. ubezpieczony był zatrudniony w Fabryce (...). Ś. w W. (później Fabryka (...) S.A. w W.) na stanowisku pracownika transportu wewnętrznego wydziału obróbki cieplnej (świadcstwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach, k. 7 a.e., świadcstwo pracy, k. 8 a.e.). Ubezpieczony pracował na wydziale hartowni i galwanizerni, które mieściły się w jednej hali. Przedsiębiorstwo zajmowało się produkcją narzędzi skrawających i pomiarowych. Wnioskodawca dostarczał sól hartowniczą do pieców hartowniczych za pomocą wózków akumulatorowych, zaś do galwanizerni – kwasy. Nadto obowiązkiem ubezpieczonego było nakładanie detali do pieców hartowniczych, a następnie ładowanie wyrobów metalowych (m.in. gwintowników, suwmiarek, narzędzi skrawających) do pojemników, które były przeznaczone do dalszego transportu. W hali, gdzie znajdowała się duża liczba pieców, unosił się dym i panowała wysoka temperatura. W ocenie Sądu, prace te należy zaliczyć do prac w szczególnych warunkach wskazanych w wykazie A, dziale III poz. 67 załącznika do ww. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., tj. obsługa pieców grzewczych i obróbka

cieplna, transport materiałów na gorąco oraz transport wewnętrzny między stanowiskami pracy w wydziałach, w których wykonywane prace wymienione są w wykazie. Niewątpliwie bowiem zarówno w wydziale obróbki cieplnej, jak i w hartowni czy galwanizerni wykonywane są prace w szczególnych warunkach.

W okresie od 29 czerwca 1976 r. do 16 czerwca 1978 r. K. N. odbywał służbę wojskową, po zakończeniu której powrócił na to samo stanowisko do Fabryki (...) w W. (kopia książeczki wojskowej, k. 3-5 a.s.).

Następnie ubezpieczony został zatrudniony w (...) na stanowisku kierowcy w okresie od 29 września 1980 r. do dnia 22 listopada 1980 r. (świadcstwo pracy, k. 9 a.e.). Wówczas ubezpieczony był kierowcą samochodu ciężarowego typu wywrotka. Pracował na budowach, wożąc ziemię, wapno i inne materiały. Niewątpliwie pracę kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanego należy zaliczyć do pracy w szczególnych warunkach, ujętej w wykazie A dziale VIII poz. 2 załącznika do powołanego rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W zaskarżonej decyzji z dnia 28 listopada 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. zaliczył do pracy w szczególnych warunkach okres zatrudnienia ubezpieczonego w (...) Przedsiębiorstwie (...) w W., gdzie w okresie od 28 listopada 1980 r. do 30 września 1987 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy ubezpieczony wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, czyli prace wymienione w wykazie A, dziale VIII poz. 2 powołanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

W okresie od 1 kwietnia 1994 r. do 31 marca 2001 r. ubezpieczony K. N. był zatrudniony u W. B., prowadzącego piekarnię, gdzie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, tj. prace wymienione w wykazie A, dziale VIII poz. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (zaświadczenie wykonywania prac w szczególnych warunkach, k. 18 a.e.; świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach, k. 38 a.s.).

Sąd poczynił ustalenia faktyczne na podstawie wyjaśnień i zeznań ubezpieczonego K. N. (k. 11-12 i 55v-56 a.s.), zeznań świadków B. J. (k. 12 a.s.), J. K. (k. 12v a.s.) i E. A. (k. 42v), a także w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, aktach emerytalnych organu rentowego, jak również w aktach pracowniczych ubezpieczonego dotyczących okresu zatrudnienia w (...) Zakładach (...) oraz w Fabryce (...) w W..

W ocenie Sądu Okręgowego, zebrany w sprawie materiał dowodowy daje podstawę do uznania, iż po doliczeniu ww. spornych okresów pracy do stażu pracy w szczególnych warunkach uznanego dotychczas przez organ rentowy (tj. 6 lat, 10 miesięcy i 3 dni) ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999 r. wykazał ponad 15 lat pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Podkreślenia wymaga, że o zakwalifikowaniu pracy do pracy w warunkach szczególnych nie decyduje nazwa stanowiska, ale rodzaj wykonywanych czynności. Sąd miał przy tym na względzie, że okres wykonywania pracy po dniu 31.12.1998 r. nie jest brany pod uwagę przy ustalaniu prawa do świadczenia emerytalnego w myśl art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wymagany przepisami wiek 60 lat ubezpieczony osiągnął w dniu 5 listopada 2013 r., zaś pozostałe przesłanki do uzyskania prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym - wymienione w § 3 i § 4 ust. 1 pkt 1 i 3 powołanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. oraz art. 184 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - zostały spełnione przez ubezpieczonego w chwili złożenia wniosku o emeryturę.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał K. N. prawo do emerytury od dnia 5 listopada 2013 r., tj. od ukończenia przez ubezpieczonego 60-tego roku życia.